

FORTELENDE: Johannes Høie benytter seg av mytologi og fabler, her fra verket «Triptykon».

Klassisk dramatik

KUNST

Johannes Høie: «Akephalos»

Tegnerforbundet i Oslo
Står til 19. september

ANMELDELSE

Dystopisk og voldsom,
men uklar utstilling.

Tittelen på Johannes Høies (f. 1981) gigantiske vegg-bilder i Tegnerforbundet, det første man møter når man kommer inn, antyder en verden som omslutter betrakteren: «Above you, below you (Floodland Redux)». Google forteller at «Floodland» er tittelen både på et The Sisters of Mercy-album fra 1987 og på en fantasy-roman for barn av Marcus Sedgwick fra 2000, begge med vann i en dyster rolle.

Vann er da også sentralt i de fargesprakende arbeidene Høie har skapt med tusj og akryl direkte på galleriveggen: Rett frem, i et bilde som strekker seg over to veggflater, deler mystiske menneskekropper og dyrefigurer som spenner fra blå til rosa, plassen med buktende strømmer av vann. Til høyre strekker en blekksprut armene sine opp av et urolig hav, mens menneskelignende skikkelser både svømmer under den

og later til å søke tilflukt i og ved store trær på sidene.

Den som synes dette høres dramatisk ut, vil finne enda sterkere virkemidler i bruk lenger inn i galleriet. I «Triptykon», tre tilsvarende figurative papirarbeider kunstneren har skapt med blekk og vannfarger, er kroppene til dels skamfert.

Disse motivene er beslektet med vannuniversene, men enda mer detaljrike – og mørkere. En enorm mengde nakne menneskekropper er trengt sammen på lite plass – slett ikke alle med lemmer i behold. Noen drikker rett fra flasken, andre kravler etter beste evne opp fra en underverden preget av døde hoder.

Hva som egentlig foregår i denne egenartede, strengt inndelte arkitekturen, er ikke godt si, men livsbejende kan situasjonene knapt kalles. De underlige dyreskikkelsene figurene deler plassen med, understreker det gammelmodige preget av mytologi og fabel. Vannet renner også her – med flytende skjeletter i eller som en strøm ut av en av de avkledde kroppenes rumpe, for eksempel.

Disse voldsomme visjonenes kunsthistoriske klangbunn er rik – fra nederlenderen Bosch og spanjolen Goya til nordmannen Emanuel Vigeland, for å nevne tre blant mange mulige. Moderne innretninger kan her og der skimtes i de ved første

øyekast tidløse myldre-bildene.

Disse arbeidene fremstår som hovedverk i «Akephalos», utstillingen som i tillegg består av et stort arbeid på silke og en serie mindre blekktegninger, alle i svart-hvitt og utført på en måte som skaper inntrykk av det Høie selv kaller en installasjon og «en sammenhengende frise». Akephalos-begrepet peker i retning av religiøse sekter og er (knapp informasjon gjør at Google igjen er kilden) navnet på en hodeløs demon. «Fremstiller kunstneren en middelaldersk fortid eller en dystopisk fremtid?» spør Tegnerforbundet.

Høies verk er utpreget fortellende, men hva de sier, er ganske riktig høyst uklart. Selv trekker han paralleller til teatret og skriver om «narrativer balansert i et tveetydig vippepunkt», hva nå dét måtte være. Denne kunsten lover uansett ikke særlig godt for verden og forholdet mellom menneske og natur – eller forholdet menneskene imellom, for den saks skyld.

Noen vil muligens oppfatte den nærmest esoteriske «Akephalos» som i overkant alvorstung, endog pompøs. Andre vil la seg fascinere av de overveldende mange detaljene i Høies fantasirike og assosiasjonsskapende tegnekunst. Ta turen og døm selv.